

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové ve věci

žalobce: **MaM Styl s. r. o.**

sídlem Na kamenci 587, 768 72 Chvalčov

zastoupen Mgr. Alešem Zapletalem, advokátem

sídlem Masarykovo náměstí 122, 753 01 Hranice

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**

sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2018, č. j. 7975/1.30/17-3,
ve věci správního deliktu na úseku zaměstnanosti

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 13. 4. 2018, č. j. 7975/1.30/17-3 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30
dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Zapletala, advokáta se sídlem Masarykovo náměstí 122, 753 01 Hranice.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 13. 6. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2018 č. j. 7975/1.30/17-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. 21663/10.30/16-10 ze dne 14. 9. 2017 a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 55 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) a § 140 odst. 2 písm. e) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterých se dopustil tím, že jednak neměl v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu a jednak umožnil fyzické osobě (paní E. N.) výkon nelegální práce. Žalobce současně navrhl zrušení i prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil, neboť považuje skutková zjištění žalovaného za nesprávná a rovněž právní posouzení považuje za nesprávné a nezákonné.
3. Žalobce namítl, že kontrola, kterou správní orgán I. stupně provedl, byla provedena mimo provozní dobu žalobce a byla záměrně zvolena tak, aby jednatel žalobce nebyl přítomen a nemohl se bránit. Proto považuje provedenou kontrolu za nezákonnou.
4. Dále namítl, že byl opožděně vyrozuměn o konání kontroly, což rovněž vedlo k nemožnosti žalobce se hájit, když nemohl reagovat na požadavky kontrolorů.
5. Dále vytkl žalobce žalovanému chybné posouzení § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Podle žalobce povinnost mít na pracovišti doklady k existence pracovněprávního poměru stíhá pouze zaměstnavatele, nelze ji přenášet na zaměstnance, jak učinil jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný.
6. Nakonec žalobce namítl, že žalovaný i správní orgán I. stupně „ignorovali“ výpověď paní E. N., která uvedla, že odpracovala pouze několik hodin dne 10. 11. 2015 na zkoušku. Při závěru o výkonu nelegální práce vyšli z nespecifikovaných a nezákonně získaných kontrolních lístků a z nich uzavřeli, že paní N. pracovala i v jiných dnech. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 111/2013-31 z 30. 7. 2014, který na posuzovanou věc dopadá, a s jehož závěry se žalovaný přes výslovnou odvolací

námítku žalobce nijak nevypořádal. Žalovaný při posouzení odvolacích námitek zcela převzal úvahy správního orgánu I. stupně, aniž by odvolací argumenty jakkoliv vypořádal.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na své rozhodnutí a na rozhodnutí I. stupně. Odmítl názor žalobce, že byla provedena kontrola v daném čase za účelem zmaření účasti jednatele žalobce, neboť takový postup není smyslem kontrol prováděných orgánem inspekce práce. Poukázal na to, že kontrolovaný subjekt má povinnost poskytnout při kontrole kontrolujícímu orgánu součinnost, nikoliv se účinně kontrole bránit. Žalobce byl o provedené kontrole vyrozuměn až následně, a to v nejkratší možné době od zahájení kontroly, která byla provedena na přelomu pracovního týdne a víkendu. Kontrola tak nebyla nezákonná a její výsledky jsou řádně přezkoumatelné. Námitce, že povinnost podle § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti dopadá na zaměstnavatele, žalovaný přisvědčil s tím, že při kontrole ani nebývá obvyklé, aby byl přítomen statutární orgán; žalobce mohl a měl svou povinnost splnit např. prostřednictvím jiné osoby – jiného zaměstnance. K výkonu nelegální práce paní E. N. žalovaný uvedl, že hodnotil nejenom její svědeckou výpověď, ale rovněž to, co uvedla v průběhu kontroly, a setrval na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí včetně hodnocení zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který nenese shodné znaky s projednávaným případem, neboť nešlo o žádné výběrové řízení, jak se snaží naznačit žalobce.
8. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
9. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 13. 11. 2015 v 23:10 hod. byla zahájena v provozovně žalobce, restauraci Archa, Hranice, Masarykovo nám. 89, kontrola na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek a na úseku zaměstnanosti. Za kontrolovanou osobu se kontroly účastnila M. H., nar.X, byl dán telefonický kontakt na pana M. M., jednatele žalobce, a za kontrolní orgán se zúčastnil R.K., DiS. V místě kontroly byly podle záznamu o zahájené kontrole předloženy doklady – 2x občanský průkaz, pas a potvrzení o občanském průkazu od pana D. a kontrolní lístky pana D. a paní N. Žalobce byl záznamem o zahájené kontrole mimo jiné vyzván k poskytnutí součinnosti a předložení vyjádření k výkonu práce E. N. a D. D., pracovněprávní smlouvy pana D. a dokladů o měsíčním vyúčtování a převzetí odměny, do 20. 11. 2015 k rukám inspektora R. K., DiS, e-mailem. Dne 14. 11. 2015 byl v rámci kontroly proveden záznam s povinnou osobou – D. D., který uvedl, že pro žalobce pracuje asi 6 měsíců jako číšník. S žalobcem má uzavřenu „dohodu“, je student. Ohledně pracovní doby uvedl, že je vedena na kontrolních lístcích. Odměnu dostává hotově 1x měsíčně. Dále byl učiněn záznam s povinnou osobou - paní E. N., která při příchodu inspektorů obsluhovala za barem, a která uvedla, že pracuje pro pana M. jako servírka asi od úterý 10. 11. 2015. K dotazu, na základě čeho práci vykonává, uvedla, že zatím je domluvena ústně s tím, že pokud se osvědčí, tak uzavře dohodu, přičemž byla dohodnuta odměna 65 Kč/hod., a pokud se osvědčí, zůstane do konce roku jako výpomoc na vánoční večírky s tím, že „dnes“ pracuje asi od 6 hod. K dotazu, zda je někomu podřízena, uvedla, že provozní anebo tomu, kdo má

hlavní směnu. K dotazu na pracovní dobu uvedla, že odchod se píše na kontrolní lístek. V záznamu je učiněna poznámka o předložení lístku z 6. 11. 2015 s údajem 1,5 hod. a z 10. 11. 2015 s údajem 6 hod.

10. Dne 20. 11. 2015 poslal žalobce na e-mailovou adresu R. K., DiS požadované vyjádření, že E. N. byla na zkoušku a na zaučení, zda je vůbec schopna vykonávat činnost servírky, a D. D. pracuje na dohodu. Předložil dohodu o provedení práce s panem D. D. a výplatní lístky za měsíce květen až říjen 2015.
11. O kontrole byl vypracován dne 30. 11. 2015 protokol o kontrole.
12. Dne 10. 10. 2016 správní orgán I. stupně příkazem č. j. 21663/10.30/16-30 rozhodl o tom, že žalobce spáchal správní delikt podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil fyzické osobě E. N. v místě kontrolované provozovny výkon závislé práce servírky mimo pracovněprávní vztah, tedy výkon nelegální práce, a dále správní delikt podle § 140 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti tím, že dne 14. 11. 2015 neměl v okamžiku zahájení kontroly v místě pracoviště Restaurace Archa kopii dohody o provedení práce zaměstnance D. D., čímž porušil povinnost mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu, a uložil mu pokutu 55 000 Kč a náhradu nákladů řízení.
13. Proti příkazu správního orgánu I. stupně podal žalobce odpor, na základě kterého správní orgán I. stupně žalobce pokračoval v správním řízení. U ústního jednání, u kterého byl přítomen žalobce a jeho zástupce, byla vyslechnuta jako svědkyně E. N., která uvedla, že poprvé byla v provozovně Restaurace Archy „někdy v listopadu“ a pracovala tam „do ledna“. Poté, co jí byl přečten záznam kontroly, uvedla, že si myslí, že to, co říkala „sedí“, jenom si není jistá hodinami. Doplnila, že byla pracovat někdy přes týden hodinu nebo dvě, a potom v pátek, a protože se osvědčila, byla s ní uzavřena dohoda. K dotazu, kolik hodin měla odpracováno před zahájením kontroly, uvedla, že přesně neví, asi 5-7 hodin.
14. Dne 14. 9. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žalobce uznal odpovědným za správní delikty umožnění výkonu nelegální práce a porušení povinnosti mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu tak, jak bylo uvedeno ve shora specifikovaném příkaze, a uložil mu pokutu ve výši 55 000 Kč a náhradu nákladů řízení. Uzavřel, že paní E. N. vykonávala ve dnech 6. 11., 10. 11., 13. 11. a 14. 11. 2015 v místě kontroly práci servírky, přičemž tato práce vykazovala znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, ačkoliv mezi žalobcem a E. N. nebyl uzavřen pracovněprávní vztah. Co se týče povinnosti, vyplývající žalobci z § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, žalobce předložil doklad prokazující pracovněprávní vztah s panem D. D. až dne 20. 11. 2015.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
16. Podle § 125 zákona o zaměstnanosti, *kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti vykonávají Státní úřad inspekce práce, Oblastní inspektoráty práce, v rozsahu stanoveném v § 126 odst. 4 i Celní úřady a v rozsahu uvedeném v § 127 Generální ředitelství Úřadu práce a*

Krajské pobočky Úřadu práce (dále jen „orgány kontroly“). Podle § 126 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektoráty práce kontrolují dodržování pracovněprávních předpisů u zaměstnavatelů.

17. Podle § 5 odst. 1 zák. č. 255/2012 kontrolního řádu (dále jen „kontrolní řád“), *kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední. Podle třetího odstavce, je-li kontrola zahájena podle odst. 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.*
18. Z uvedeného vyplývá, že kontroloři Oblastního inspektorátu práce jednali v působnosti inspektorátu, vyplývající jim ze shora citovaného § 125 zákona o zaměstnanosti a kontrolu zahájili z moci úřední bez účasti kontrolované osoby – žalobce – plně v souladu se shora citovaným § 5 odst. 3 kontrolního řádu. Současně v souladu s § 5 odst. 3 kontrolního řádu, dodatečně bez zbytečného odkladu, žalobci provedenou kontrolu oznámili, což soud považuje za dobu zcela přiměřenou vzhledem k tomu, že den zahájení kontroly, tedy 13. 11. 2015, byl pátek a k oznámení došlo v první následující den, pondělí 16. 11. 2015. To, že kontrola byla provedena mimo provozní dobu restaurace, je bez významu, je-li restaurace otevřena, což byla, neboť správnímu orgánu I. stupně není uloženo provádět kontrolu pouze v provozní dobu. Žalobní námitka nezákonnosti kontroly a opožděného vyrozumění o konání kontroly tak není důvodná.
19. Podle § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, *právnícká nebo fyzická osoba je jako zaměstnavatel povinen mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu.* Podle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 7. 2017, *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že jako zaměstnavatel nemá v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu podle § 136 odst. 1 nebo 2.*
20. Lze přisvědčit žalobci, že povinnost, vyplývající z citovaného § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, je uložena jeho zaměstnavateli. Konečně, s tím názorem souhlasil i žalovaný. Jak bylo uvedeno výše, ze záznamu o zahájení kontroly vyplývá, že přítomné zaměstnankyni žalobce M. H. bylo kontrolorem provádějícím kontrolu sděleno, že žalobce má doklady prokazující existenci pracovněprávního vztahu pana D. D. předložit do 20. 11. 2015, což žalobce splnil. Ze záznamu o zahájení kontroly ani ze záznamu s panem D. D. ani z žádného jiného dokladu, vyhotoveného během kontroly, přitom nevyplývá, že by kontrolor v průběhu kontroly kdykoliv žalobce - ať už přímo nebo prostřednictvím kteréhokoli z jeho zaměstnanců - marně vyzval k předložení těchto pracovněprávních dokladů v průběhu kontroly, tak, aby bylo zřejmé, zda jsou uloženy na pracovišti a připraveny ke kontrole. Závěr žalovaného a správního orgánu I. stupně, že žalobce neměl v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu, což žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně posoudili jako porušení shora citovaného § 136 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti (ve znění do 30. 6. 2017 správního deliktu téže skutkové podstaty), tak nemá oporu ve spise.
21. Podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti, *nelegální prací je závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*

22. Podle § 104 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
23. Pro posouzení žalobní námitky týkající se výkonu nelegální práce paní E.N. je tak podstatné zodpovědět otázku, zda paní E. N. pro žalobce vykonávala závislou práci. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“), *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele podle pokynu zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*
24. Mezi účastníky nejsou sporné znaky závislé práce osobní výkon práce podle pokynu zaměstnavatele a na odpovědnost zaměstnavatele, přičemž krajský soud pouze podotýká, že souhlasí s jejich naplněním tím, že obsluhovala-li paní E. N. v provozovně žalobce hosty, což mezi účastníky není sporné, pak nepochybně práci osobně vykonávala a měla pokyny od žalobce k tomu, co má dělat, a konala ji pro žalobce, nikoliv pro sebe, a na jeho odpovědnost.
25. K zákonným znakům závislé práce vyplývající z citovaného § 2 odst. 1 zákoníku práce, však judikatura dovodila další její znak, a to znak soustavnosti závislé práce. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012 č. j. 4 Ads 177/2011-120 uvedl, že pod pojmem nelegální práce nelze rozumět práci v nejobecnějším smyslu, tedy že postačí, když pracující osoba vyvíjí nějakou pracovní činnosti. K posouzení práce jako nelegální práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti je třeba, aby byla vykonávána soustavně podle pokynu a za mzdu, plat či odměnu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 7. 2014 č. j. 3 Ads 111/2013-31, na který žalobce po celou dobu průběhu správního řízení poukazoval, na tuto úvahu navázal, když uzavřel, že soustavností vykonávané činnosti se musí správní orgán v případě posuzování nelegální práce zabývat. Dále uvedl, že si je vědom, že je často velmi složité soustavnost nelegální práce prokázat, neboť kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné, to však neznámá, že by měla kontrola na prokázání tohoto znaku rezignovat úplně, spokojit se statickým zjištěním přítomnosti nějaké osoby na pracovišti a jen z toho dovozovat dynamický faktor trvání určité činnosti. Zcela jistě je možné usuzovat na soustavnost vykonávané činnosti z informace získané z výpovědí svědků, ať již ostatních zaměstnanců či zákazníků, ze situace na místě a dalších okolností.
26. V posuzovaném případě správní orgán I. stupně i žalovaný na prokázání znaku soustavnosti prakticky rezignovali. Omezili se pouze na konstatování, že žalobcem namítaný znak soustavnosti vyplývající z citovaného rozsudku č. j. 3 Ads 111/2013-31 skutkově na danou věc nedopadá, aniž by vysvětlili, proč mají za to, že tomu tak je. Krajský soud s tímto názorem nesouhlasí. Závěr Nejvyššího správního soudu o povinnosti správního orgánu se soustavností vykonávané práce vždy zabývat na posuzovaný případ jednoznačně dopadá; Nejvyšší správní soud jej učinil při formulaci znaku soustavnosti závislé práce pro účely posouzení umožnění výkonu nelegální práce, shodně jako v nyní posuzované věci. Tomuto požadavku však napadené rozhodnutí nedostalo. To, že znak soustavnosti byl podle žalovaného i správního orgánu I. stupně naplněn, by bylo snad

možno implicitně dovodit ze skutkového zjištění, že paní E. N. vykonávala práci pro žalobce v době několika dnů, konkrétně ve dnech 6. 11., 10. 11., 13. 11. a 14. 11. 2015. Tento skutkový závěr však rovněž nemá oporu ve spise. Měl být totiž učiněn zejména z tzv. „kontrolních lístků“, které ve spise nejsou založeny. Ze svědecké výpovědi E. N. ani z její výpovědi v průběhu kontroly nelze dovodit, že pracovala právě tyto dny, když potvrdila práci pouze v den provádění kontroly a „v úterý na 1,5 hod.“, což odpovídá datu 10. 11. 2015. Výkon práce dne 14. 11. 2015 byl zjištěn s ohledem na to, že kontrola probíhala kontinuálně ode dne 13. 11. 2015, 23:10 hod. i dne 14. 11. 2015. Skutkový závěr o výkonu práce dne 6. 11. 2015 tak mohl vyplývat pouze z „kontrolních lístků“, které ve spise nejsou.

27. V napadeném rozhodnutí dále chybí správní úvaha, proč ze dvou přítomností E. N. na pracovišti vyplývá soustavnost této práce, a proč je tím vyloučena časově omezená práce tzv. na zkoušku, které se žalobce od počátku dovolává. Správní orgány se nezabývaly tím, zda zde byla vůle stran v práci mimo pracovní vztah pokračovat, jaký byl tedy skutečný úmysl stran při uzavření dohody o výkonu práce paní E. N. Bez zjištění tohoto úmyslu však nelze z prostého zjištění přítomnosti paní E. N. na pracovišti žalobce doplnit dynamický rozměr za situace, kdy faktická soustavnost výkonu práce prokázaná nebyla. Bez zjištění soustavnosti výkonu práce nelze učinit závěr o výkonu práce závislé a s ohledem na výkon práce mimo pracovní poměr práce nelegální. Pokud se totiž v skutku jednalo o práci na zkoušku, ve formě jakéhosi výběrového řízení, je typické, že probíhá pouze omezenou dobu, zpravidla v řádu několika desítek minut až jednotek hodin a současně mnohdy obsahuje výkon požadovaných činností prováděných pod dohledem zkušenějšího pracovníka, který ohodnotí pracovní schopnosti uchazeče o zaměstnání. Tak tomu mohlo být i v daném případě. Postih za takovou činnost by odporoval právu zaměstnavatele na výběr zaměstnance.
28. Napadené rozhodnutí tedy trpí vadou řízení, spočívající jednak v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, ve skutkovém závěru, že žalobce neměl na pracovišti kopii dohody o provedení práce, uzavřené s panem D. D., a v závěru o době, kdy paní E. N. měla pro žalobce vykonávat práci, nemá oporu ve spise, a jednak v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť chybí vypořádání znaku soustavnosti závislé práce, kterou měla paní E. N. jako práci nelegální pro žalobce provádět. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém žalovaný nejprve doplní skutková zjištění, a podle výsledku tohoto doplnění se bude zabývat naplněním soustavnosti, jakožto znaku závislé práce, u paní E.N.
29. Žalobce navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

30. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a dvakrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 13. listopadu 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu